

DE FAMILIE TORENVALK

Het
begint

allemaal in
maart 2021: Na-
tuurwerkgroep De Kerkuil
hangt een torenvalknestkast
op bij ons, nadat ik in de loop
van de winter een paar keer
een koppeltje gezien had.
Mijn wederhelft is nogal een
techneut, dus werd de kast
voorzien van een internetka-
bel en een camera. En maar
goed ook! Heel snel hebben
de Torenvalken de kast ge-
spot en na een grondige in-
spectie – mevrouw heeft nog-
al wat kapsones - geschikt
bevonden om er een nestje te
maken. Het koppel bestaat uit
een ouder vrouwtje (de kop
iets grijzig) en een 2de kalen-
derjaar mannetje dat nog in
zijn juveniele verenkleed zit.
Er worden 2 eitjes gelegd, die
helaas niet uitkomen. Is het
mannetje misschien nog niet
volledig vruchtbaar? Ik weet
het niet, maar volgend jaar
beter!

In de lente van 2022 is hetzelf-
de koppeltje er nog steeds.
Meneer nu in zijn nette adulte
pak, mevrouw nog steeds een
even grote 'trezebees'. Op 23
april is het zover en wordt het
eerste ei gelegd. Tegen 2 mei
liggen er maar liefst 5 eitjes!
Vanaf dat moment is het aftel-
len en nagelbijtend uitkijken.
Volgens de literatuur (Rob
Bijlsma) zouden de eitjes rond
27 mei moeten uitkomen. Zou
het dit jaar echt gebeuren? Of
zou het weer niets zijn? Op 3

juni is er nog geen
enkel eitje gekipt en ik heb de
moed bijna opgegeven. Het
zou ook dit jaar weer niets
zijn ... Ik blijf wel af en toe kij-
ken, want zolang mevrouw
broedt, is er toch hoop? Vrij
onverwacht en net toen bij-
na iedereen de hoop volledig
had laten varen, worden er op
4 juni 3 pulli geboren. Maar
liefst 1 week na de voorzie-
ne datum! Twee eitjes komen
niet uit. Eén jong sterft al vrij
snel en wordt gevoederd aan
de andere twee. Door techni-
sche problemen met de ca-
mera, hebben we het jong ge-
weld daarna even niet kunnen
volgen. Ik zie mama en papa
rondvliegen, dus ik maak me
weinig zorgen. Op het mo-
ment dat we ze willen ringen,
liggen beide jongen dood in
het nest ... Heel erg jammer,
maar ik geef de moed niet op.
Geen succes in 2021, een half
succes in 2022, dus op naar
2023, 3de keer goede keer!

Het is winter 2023. Ik zie me-
vrouw rondvliegen, maar me-
neer zie ik niet. Is hij veron-
gelukt? Misschien was hij zijn
nogal bazig vrouwtje moe en
is hij andere horizonten gaan
verkennen? We zullen het
nooit weten. In februari zie ik
haar af en toe in de kast, maar
nog steeds geen meneer te
bespeuren. De kast wordt be-
zocht door een holenduif en
later, in april, door kauwen die
zelfs al beginnen met het aan-

slepen
v a n
takken.

Zolang me-
vrouw af en toe

langskomt, blijf ik koppig
hopen op een goede afloop
dit jaar. Nu zou het toch mo-
gen gaan gebeuren ...

Op 25 april is het zover. Ik
hoor plots veel lawaai buiten
en snel kijk ik op de camera:
een mannetje in een juveniel
verenpak! Mevrouw heeft op-
nieuw een groen blaadje te
pakken. Het is meteen grote
liefde, of lees: deze jonge vle-
gel slooft zich volledig uit voor
zijn nieuwe madam. Hij vangt
een muis in 30 seconden! Met
veel lawaai roept hij haar om
haar op te zadelen met een
muizenindigestie. Ik weet met
mijn geluk geen blijf; deze on-
dernemende kerel lijkt uit het
niets te zijn opgedoken. Het
valt direct op hoe hij qua ka-
rakter verschilt van het vorige
mannetje. De eerste was eer-
der zachtaardig (en lag lichte-
lijk onder de sloef), maar deze
nieuwe meneer laat zich niet
kennen. Mevrouw moet maar
naar hem komen als ze een
muis-cadeautje wil!

De vraag was dan niet meer
of, maar wanneer het eer-
ste eitje zou komen. Dat was
welgeteld 2 weken later, op
9 mei! Dit koppel laat er dui-
delijk geen gras over groeien.
Op 11 mei wordt het 2de en
op 14 mei een 3de ei gelegd.
Mevrouw begint daarna te
broeden, maar ook meneer
broedt regelmatig mee zo-
dat mevrouw even haar vleu-

gels kan strekken. Op 17 mei is daar dan plots nog een 4de en tevens laatste ei. Het aftellen kan opnieuw beginnen ... Zou de literatuur deze keer gevolgd worden of zou het dit jaar weer zo lang duren? Aan de 3de optie - dat er misschien geen enkel jong geboren wordt - denk ik liever niet. We hebben opnieuw met een juveniel mannetje te maken, net als in 2021 ... Het antwoord op deze vragen komt er op vaderdag, 11 juni. Een barst in een eierschaal? Een schakering van het licht? Neen, ik heb het wel degelijk goed gezien: er begint een eitje te barsten en niet veel later een tweede. Hoera, de wereld is 2 kleine Torenvalkjes rijker. Later op de avond begint ook het 3de ei barsten te vertonen. Het jong blijft nog een nachtje in de schaal en wordt officieel geboren op 12 juni. Het 4de eitje blijft daar nog wat liggen en na een paar dagen gaan we ervan uit dat dat ei niet meer zal uitkomen. Een juveniel mannetje met 3 kleintjes is toch ook een mooi resultaat? Op 15 juni gebeurt echter wat niemand gedacht had: het kakkernestje is daar dan toch nog! Mijn hart heeft hij in ieder geval meteen gestolen. Mini - voor het gemak noemen we hem zo - is de kleinste van de hoop, maar ook de felste. Hij laat zich niet doen

door zijn grotere broers en/of zussen.

Op 29 juni - na een dikke 2 weken van eten, slapen, poetsen, en beginnend vleugelflapperen - is het tijd voor het volgende grote moment: ringen! Mama en papa zijn absoluut 'not amused' en komen heel dicht overvliegen en roepen waarschuwend. Tijdens het ringen blijven ze de hele tijd dicht in de buurt, terwijl ze ons goed in de gaten houden. Drie vrouwtjes en Mini is een mannetje. Terug in de kast keert de rust algauw terug. Wat doet een nieuwbakken Torenvalk eigenlijk hele dagen? Een beetje dromerig naar buiten kijken, wat flapperen, de veertjes poetsen, muisjes eten, rustig toekijken hoe broers/zussen ruzie maken over een muis en er dan zelf mee weglopen ... Vrij herkenbaar op een bepaalde manier, niet?

Stilletjesaan durven de jonge Torenvalken dichter en dichter bij de rand van de bak gaan kijken, piepen er af en toe eens over, kijken goed naar links, rechts, boven en onder, en de echte durvers gaan al eens op de rand van de bak zitten. Het duurde vrij lang - de oudste vertoonde al geen enkel donspluimpje meer - en we waren al bezorgd dat we te maken hadden met het eerste geval van hoogtevrees bij To-

renvalken, toen uiteindelijk de eerste de sprong waagde op 14 juli. Nummer 2 en 3 willen niet onderdoen en volgen. Mini besluit nog een tijdje alleen in de bak te blijven, maar zijn nestgenoten landen regelmatig - de ene al wat eleganter dan de andere - opnieuw in de bak om te rusten. Mini zijn eerste vliegkunsten zijn voor 19 juli. En zo zijn ze alle vier vertrokken, de wijde wereld in.

Het weer is de daaropvolgende weken niet geweldig en ik zie alleen nog maar papa aanvliegen met muizen. Van mama geen spoor. Op 31 juli krijg ik een berichtje van de overbuurman: er zit een Torenvalk aan zijn voordeur en die vliegt niet meer! Hij is zo vriendelijk om hem naar mij te brengen en al snel is duidelijk dat het Mini is. Hij weegt veel te weinig en is erg verzwakt. Ik breng hem naar het Opvangcentrum voor Vogels en Wilde dieren, waar hij tot op heden* nog steeds verblijft om te herstellen en op krachten te komen. Hopelijk mag ik hem binnenkort ophalen om hem zijn vrijheid terug te geven!

*bij het drukken van het tijdschrift

Justine Huyghe